

jím obžalovaná Kateřina R. sprostěna byla dle § 259, č. 3 tr. ř. obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži ve smyslu §§ 185, 186 a), b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnosti dlužno ovšem přisvědčiti v tom, že by právní názor, dle něhož zapírání kradené věci vůči pátrající vrchnosti tvořiti může pouze skutkovou povahu nadržování zločinci dle § 214 tr. z., nebyl v této všeobecnosti s to, by obstál před zákonem. Nadržování zločinci dle § 214 tr. z. děje se k vůli osobě pachatelově, utajování kradené věci dle § 185 tr. z. děje se k vůli věci samé. Nadržováním vztahuje se do trestní moci státu, do jeho práva, pachatele trestného činu zjištití a k zákonnému potrestání přivéstí, utajováním kradené věci dle § 185 tr. z. napomáhá se tomu, by uchován a zabezpečen byl bezprávný stav, záležející v tom, že kradená věc zůstává i nadále mimo dosah osoby, z jejíhož držení a bez jejíhož přivolení byla pachatelem pro jeho užitek odňata. Jest na první pohled patrné, že zatajováním kradené věci vůči pátrající vrchnosti může býti i výkon trestního práva státu stěžován i udržován a upevňován protiprávní stav, kradené věci se týkající, jinými slovy, že objektivně může tím býti spácháno jak nadržování zločinci dle § 214 tr. z., tak i podílnictví na krádeži utajováním věci kradené. Rozrůzňující znak pro konkrétní případ dlužno tudíž hledati jinde, totiž v subjektivní stránce činu. Bude záležeti na tom, oč se tomu, kdo věc kradenou vůči pátrající vrchnosti zapíral, v pravdě jednalo, zda zamýšlel v pravdě po výtce krýti a chrániti pachatele před trestající spravedlností, či zda v pravdě po výtce šlo mu o věc kradenou. V onom případě vyhraní se zapírání úmyslem je provázejícím v nadržování pachateli, v tomto případě v podílnictví na krádeži zatajováním věci kradené. Toto stanovisko zaujal však, třebaže nedal mu přílehlající roucho slovesné, i soud nalézací. Dle důvodů rozsudku není vyvrácena obhajoba obžalované Kateřiny R., že ohledně věci, o které se jedná, nepředsevzala nižádného úkonu přivlastňovacího, aniž je ukrývala nebo dále zadala. Tímto skutkovým zjištěním dal nalézací soud výraz svému přesvědčení, že obžalované na věcech nezáleželo, že jejich osud byl jí lhostejným. Pokračuje pak ve svých úvahách dodává rozsudek hned v zápětí toto: »Skutečnost však, že obžalovaná vůči pátrajícímu četníku zapřela okolnost, že věci jsou v domě a od koho pocházejí, nemohla by rovněž řečený zločin opodstatniti. V tom bylo by lze spatřovati pouze skutkovou podstatu § 214 tr. z., jež byla by u obžalované dle § 218 tr. z. beztrestnou.« Porovná-li se obojí tato zjištění, je nepochybné, že nalézací soud rozhodl se pro skutkovou podstatu § 214 tr. z., jsa o tom přesvědčen, že obžalovaná, zapírajíc věci, nečinila tak k vůli věcem, nýbrž zamýšlela pouze a jediné krýti pachatele, její blízké příslušníky. O tento smysl rozsudku tříští se všechny ostatní vývody zmateční stížnosti. I byla zavržena.

Čís. 79.

Předražování. Na trestnosti předražování nemění se ničeho ani tím, že původně požadovaná přemrštěná cena byla po smlouvání snížena, ani tím, že dodatečně byla část přemrštěné ceny kupiteli vrácena.

Státním převratem o sobě nebylo vyloučeno stíhání trestných činů, jež před tím byly spáchány.

(Rozh. ze dne 20. září 1919, Kr II 96/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl zmateční stížnost obžalovaného do odsuzujícího rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Olomouci — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsuzujícímu výroku pro přestupek dle § 20 cís. nař. uplatňuje zmateční stížnost, že nastala beztrestnost tohoto trestního činu následkem narovnání o vrácení přeplatku, které se stalo ještě před podáním trestního oznámení. Ze spisů vychází skutečně na jevo, že obžalovaný vrátil poškozené přeplatek a nahradil jí způsobenou škodu i když ne před oznámením, tož alespoň před rozsudkem. Soud přihlížel k této okolnosti jako polehčující při výměře trestu. Výjimečná ustanovení o beztrestnosti následkem účinné lítosti (§ 187 a násl. tr. z.) nelze bez výslovného zákonného ustanovení vztahovati na případy předražování. Neprávem dovozuje stížnost, že dal-li si někdo slíbiti nebo poskytnouti jistou cenu, a část z ní zase vrátí, zodpovídá pouze za cenu, která byla definitivně mezi stranami ujednána. Vždyť trestní čin předražování jest dokonán již pouhým požadováním, pokud se týče přijetím nabídnuté původní přemrštěné ceny. Na jeho trestnosti nemění ničeho okolnost, že původně požadovaná cena přemrštěná byla po smlouvání snížena, tím méně okolnost, že dodatečně byla část přemrštěné prodejní ceny kupiteli vrácena. Oproti odsuzujícímu výroku pro přestupek dle § 32 cís. nař. uplatňuje zmateční stížnost, že kontinuita právní, vyslovená prohlášením Národního výboru ze dne 28. října 1918 se vztahuje pouze na trestné činy, spáchané po 28. říjnu 1918, nikoli před tímto dnem. Avšak právní kontinuita ve smyslu citovaného prohlášení znamená, že pokud nic jiného nebylo zákonem ustanoveno, platí i nadále veškeré zákony a nařízení bývalého státu rakouského, při čemž se nečiní ohledně práva trestního žádného rozdílu, byly-li trestní činy spáchány před 28. říjnem 1918 nebo po tomto dni.

Čís. 80.

Předražování. Zákaz předražování platí nejen pro kup, nýbrž i pro směnu věci za věc.

Do výroku odsuzujícího rozsudku pro přečin anebo zločin předražování o uveřejnění nálezu v novinách dopouští se odvolání jen pokud jde o způsob uveřejnění, nikoli též v otázce uveřejnění nálezu vůbec.

(Rozh. ze dne 25. září 1919, Kr. I 104/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Kláry H. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 20. ledna 1919, jímž stěžovatelka uznána byla vinnou přečinem dle § 20, č. 2 a nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. a odmítl odvolání obžalované do výroku o uveřejnění rozsudku v novinách, mimo jiné z těchto